

У ИМЕ НАРОДА

Врховни суд Србије у Београду, у већу састављеном од судија: мр Јадранке Ињац, председника већа, Јелене Ивановић и Наде Кљајевић, чланова већа, са саветником суда Вером Маринковић, као записничарем, одлучујући у управном спору по тужби тужиље Жаклине Иванчов из села Рајчиловци, насеље "Краин-дол" б.б. општина Босилеград, против решења туженог Министарства рада, запошљавања и социјалне политике Републике Србије, број: 183-00-00353/2004-13 од 22.6.2006. године, у предмету признавања права на дечији додатак, у нејавној седници већа одржаној дана 15.8.2007. године, донео је

ПРЕСУДУ

Тужба СЕ УВАЖАВА и ПОНИШТАВА решење Министарства рада, запошљавања и социјалне политике Републике Србије, број: 183-00-00353/2004-13 од 22.6.2006. године.

Образложење

Оспореним решењем одбијена је жалба тужиље изјављена на решење Општинске управе Босилеград, број: 183-1051 од 31.5.2004. године, којим решењем тужилји није признато право на дечији додатак за двоје деце, јер није поступила по закључку првостепеног органа и није доставила тражене податке, па је захтев одбачен као недопуштен.

Тужилја благовремено поднетом тужбом побија законитост оспореног решења туженог органа са свих законом прописаних разлога из одредбе чл. 10. ст. 1. тач. 1. и 3. Закона о управним споровима и предлаже да суд исту уважи и оспорено решење поништи.

Тужени орган у одговору на тужбу, остајући при разлозима из образложења оспореног решења, предложио је да суд исту одбије.

Након оцена навода тужбе и одговора на тужбу, те списка предмета ове управне ствари, Врховни суд Србије је нашао да је тужба основана.

Из списка предмета произлази да је тужени орган оспорено решење донео применом одредбе члана 30. Закона о финансијској подршци породици са децом ("Службени гласник РС", бр. 16/02 и 115/05).

По налажењу Врховног суда Србије, овај спор се за сада не може расправити због тога што су у проведеном управном поступку повређена правила поступка из одредбе чл. 196. ст. 3. Закона о општем управном поступку ("Службени лист СРЈ", бр. 33/97 и 31/01) и чл. 201. ст. 1. истог Закона, што је било од утицаја на решавање ове управно-правне ствари. Наиме, одредбом чл. 196. ст. 3. наведеног Закона изричито је прописано да писмено решење, између